

mess! ja tõusis häbi-puna tema palgdedesse! Oh, kuida häbenes tema ennast, selle veise pojikese ees! Tema ei suutnud seda tunnistada, et koolilapsed tööt rääkinud, ja et üht pattu peita, tegi tegi tema teist, tema waetas. —

„Lapsed on wallatumad ja on Sinule tühja juttu rääkinud, Sind pahandada tahtnud, Karl.“

— „Iisa, Sinul ei ole wenda?“ küsis poeg.

Emil tahtis juba „ei“ ütelda, aga teist kord oma lapse ees waetada, seda ei julgennud tema ometigi mitte: „Minul oli enne üks wend，“ ütles tema, — „aga sellest on üks paha inimene saanud, ja — —“

„Kus on Sinu wend, isa?“ küsis Karl ja waatas imetsewa silmaga isa peale. „Kus on Sinu wend?“ läks järsku igalt poolelt Emili kõrzu. — Tema kergituseks tegi sulane üks lahti ja kutsus teda välja. — Õues ütles tema rutuga oma naesele, mis pojisse juhtunud, et naene seda mõõda teha wöiks. Selle meeles järel ei olnud ta mitte, et pois tööt oleks aimanud. Väärwa läikus ei olnud lüsimiseks ega seletamiseks aega, ja siu wagane õhta tuli, siis tegi isa omale lõikkugu tegemist, et pojisse mitte jälle midagi ei küsits. —

Jälle oli õues kùlm, ja torni hulgus niissamati kui heise. —

Emil oli omase piibu toppliuid ja linna-lehte

tätte wõtnud, nagu tahaks tema lugeda, kuna Karl oma toolitööd tegi.

Rutuse samimuga tuli üks lotta, järsku lielus sulane üks lahti ja hilidis lootsutates: „Tulge välja, pereimees, õues, just meie aia ääres, on üks maas nagu furnud.“ — —

Emil sargas ütes ja läks sulase järel värawa ette. Seal, aia ääres, lume sees oli üks maas, were tilgad olid lume peal, kuida latorni paisotel nähti. „See on maha libisenud ja on peaga maesta aida kuffunud,“ ütles sulane, — „see näib üks ferjaja olema, mina tahassisin füll Politseiisse minna.“

„Ei,“ ütles Emil karedast, „viime teda tuppa.“ Tema oli ferjaja näu peale waatanud ja oli oma wenda ära tunnud. —

„Pea natuke finni,“ ütles tema sulasele, „mina ütlen enne perenaesele, et tema ei ehmata.“

Ja tema ruitas tuppa ja andis seda lugu naesele lühidest teada.

„On tema furnud, Emil, Jumala pärast, on tema furnyd?“ küsis naene lohtudes.

„Mina ei tea,“ vastas Emil ja läks jälle värawa ette, sulasega kohmetanud feha tuppa ja lamressje kandma. Seal seisik naene lüünal läes ja ehmatust silmis. — Südame foledusega nägi tema seda wiletsat, lastsalat meest, tema mehe